

ta siia majaasse juhtunud. — Hans olnud kavol kõikalt oma västamisega, et tema ei teada muud, kui leidnud teda õõsel oma jalutsoa kõrvalt.

Hansu suda tuksunud sees, kenat ilusat ja alandliku neiut nähes. Tema võtnud nõuaks, seda lugu, kuidas see ilus neiukene tema katusse alla juhtunud, mitte kellegile ráakida, waid soowinud teda, kui ta oma kodu ja kohta enam ei tea, võida ta siia teenistusse jáâda, mislega neiu wága rahul olnud ja warsti teiste hulgas tööd tegi.

Kuud, nádalad ja páewad láinud mõõda. Neiu olnud üks wirk ja usin töötetaja. Hans olnud wága temaga rahul. — Et neiu üks wirk ja töötetaja inimene ja pealegi veel ilus oli, ei olnud mitte ime, et Hans teda páew páewalt ikka enam ja enam armaštama hakkas; see oli ka páris tó sine armaštus. Üks ots aga waewas tema súdant! neiu tegi kùll kõif-sugu naljad teiste tüdrufute ja poistega ligi, aga ta ei — naernud. Hans kraapis kõif-tarkused ja head nõuud kõrwa tagast wálja,

tüdruku käest otsust saada, miks párast ta mitte ei naera, aga kõik ilma ašjata. — On ikka viist üks „furjast“ kiusatud male inimene, oli alati tema mõte.

Páew páewalt kašvis aga waštastiku armaštus ikka suuremaks, kuni wiimaks altari ees õpetaja neid paari pani.

Kastad läksiwad mõõda, ja meie tuttar abieliurahwas elas wága õnnelikult. Jumal oli neid ka kolme lapsega õnnistanud, kaks poega ja üks tütar. Selle aja sees ei ole Hansu naene veel mitte naernud. Ometegi olla tema ühel páewal kolm korda naernud, mida allpool jutustama saame.

Ühel ilusal Lehe-kuu pühapáewa hommikul sõitnud nemad kirikusse, nii kui nad ikka riistiinimese kõmbel oliwad teinud. Kirikusse, parajate jutluse lõpetuse ajal, kui õpetaja „Amen“ ütelnud, naernud naene esimest korda, mida Hans wága imeks pannud. Kodu minnes poole tee peal naernud naene teist korda. Hans teinud, et ta sest midagi ei ole teadnud. Parajate, kui õue wárawa ette jõuudnud,